

BEKÖSZÖNTŐ

A SIKLÓSI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

Hívom a családokat a Család évében, 2011 februárjában – Bíró László püspök levele

Ameddig csak vissza tudunk tekinteni a múltba, láthatjuk, hogy a társadalom élete mindig a családokra támaszkodva szerveződött. A család volt az a legkisebb szervezet, amelyben az egyének élete kibontakozott, ahol gondoskodtak mindenkinek a testi-lelki szükségleteiről, családokból alakultak ki a törzsek, majd a nemzetek. Az érett korú emberek kiléptek családjukból, új családot alapítottak, és így fejlődött a társadalom. A párválasztást sok különböző szempont befolyásolta, az egyéni vonzatokat megelőzték a gazdasági, dinasztikus, hatalmi, stb. szempontok, csak alig száz éve érvényesülhet az egyének szabad akarata. A modern kor emberét – általában – semmi és senki nem kényszerítheti házasságkötésre, hallgathat a szívére, és szabadon küzdhet azért, hogy szíve választottjával alapíthasson családot.

Az is veszélyes, ha a házasságot minden józan, ésszerű szempont mellőzésével kötik meg. Mondjatok példát olyan esetekre, amikor bármennyire is lángoló a szerelem, nem ajánlatos házasságot kötni!

A családalapítás küzdelemmel jár, a boldog, sikeres csa-

ládi élet nem pottyán senkinek az ölébe. A tartós, boldogító kapcsolat iránti vágyat Isten mind-egyikünk szívébe beoltotta, és elgondolta boldogulásunk útját. Ennek a vágnak a beteljesüléséért azonban meg kell küzdenünk. Isten szabad akaratot adott nekünk, dönthetünk saját életünkről, választhatunk: megvalósítjuk-e a nekünk – és csak nekünk – készített, a mi egyéniségünkre szabott élettervet, vagy megyünk a magunk feje után, esetleg nem is döntünk, csak élünk egyik napról a másikra.

Isten szeret minket, a javunkat akarja, amikor – még születésünk – előtt megálmodott minket, valami nagyon szépet és jót szánt nekünk. Sokan beleesnek abba a hibába, hogy magukat tartva a legbölcsebbnek, legügyesebbnek sorsuk alakításában csak magukra akarnak hagyatkozni; mások meg dolgoik alakulását a „szerencsétől”, a „véletlentől” várják. II. János Pál mondja: „Az önelégült ember úgy él, mintha Isten nem létezne” (EE 9). Pedig Isten szeretetével nem csak személyünket, hanem egész életutunkat megálmodta, és ha úgy látta jónak, megálmodta azt a másikat is, aki-

nek magunkat odaajándékozva beteljesedhet életünk. Fogadjuk el alázattal Isten tervét abban a biztos tudatban, hogy ez a lehető legjobb terv. Keressük meg az „én”-t, és – ha ez az utunk –, induljunk a „te” keresésére. Aki még nem ismerte fel Isten vele kapcsolatos tervét, aki nem tudja, hogy kicsoda, akinek nincs határozott elképzelése saját jövőjéről és fenntartja magának a jogot, hogy életútján a körülmények hatására szabadon változtatgasson, nehezen találhat rá az életét megoldó kapcsolatra. Ha az egymás felé induló fiataloknak nincs határozott hivatás-, sőt küldetésstudatuk, jövőképük bizonytalan, nagy a veszélye annak, hogy csak alkalmi, ideig-óráig tartó, csupán a kellemes időtöltésre irányuló kapcsolatok alakulnak ki. Az ilyen kapcsolatok pedig nem elégítik ki a szív vágyát. Imában, elmélkedésben figyeljünk Istenre, az őt kitartóan keresők megkapják útmutatását. Aki meri sorsát Istenre bízni, az biztosan felismeri hivatását, küldetését.

Mi segít hivatásunk felismerésében? Hogyan járul hozzá a közösség, a család, a baráti kör hivatásunk felismeréséhez?

A magunkkal való küzdelem másik frontja az önismeretre irányul. Tudnom kell, hogy ki vagyok, és mi lakik bennem, nem árulhatok zsákbamacskát annak, aki felé indulni szeretnék. Hozzá tartozik ehhez a nemzeti, vallási, nemi identitás-tudat, és az identitáshoz tartozó viselkedési kultúra. Emberi méltóságunk forrása istenképiségünk, csak a saját és a másik méltóságának tudatában és azt tiszteletben tartva kereshetjük meg társunkat. Az a fiú, aki nem tudja, hogy milyen apa szeretne lenni, nem tud perspektívát nyújtani az anyaságra vágyó lánynak. Az önmagunkról alkotott határozott elképzelés azért is fontos napjainkban, mert a sok felbomló, sikertelen házasság példája miatt kevés a példaképül választható apa, anya és család. "Hogyan ígérhetnék holtig tartó hűséget, amikor látom, hogy körülöttem a házasságok alig érik meg a tízéves házassági évfordulót? Miért épp az én szerelmem tarthatna évtizedekig?" – panasolta nemrég egy fiatal férfi lelki atyjának. „Ha igazán szeretted, akarj hűséges lenni!” – válaszolta az atya. Aquinói Szent Tamás kifejezésével élve a szeretet a különbözőségeket egyesítő erő, a virtus unitiva; és az egy-

máshoz való viszonyulásban egyedül ez felel meg az emberi méltóságnak. A hűség valójában a szerelem csúcspontja, ez emeli a szerelmet olyan szintre, hogy az újra és újra feléledjen, még ha az ember tudatilag, pillanatnyi benyomásként sokszor el is nyomja az érzést magában. A hűség kötelék két ember között, ha őszintén akarják, az idő vasfoga sem ejthet rajta csorbát.

Beszéljétek meg, kik a példaképeitek, és miért őket választottátok? Kérdezzétek meg szüleiteket, idősebb rokonaitokat: kik voltak az ő példaképeik?

Korunkban összezavarodtak a normák és értékek, nincsenek példaértékű viselkedés- és szemléletminták. Minden ember egyedi és megismételhetetlen, önálló személy, ugyanakkor társas lény, csak kapcsolataiban tud kiteljesedni. Az ember segítségére szorul, hogy megtalálja a helyes arányokat az önállóság és a társas lét között. Amikor az „én” és a „te” elindul a „mi” felé, változik a szabad individuum és a kapcsolataiban élő személy közötti egyensúly is. Nem könnyű az egyensúly megtalálása a jogos egyéni érdek és a másik javának akarása, azaz a szeretet szolgálata között. Gyakran ütközik az egyéni érdek a

mindenki érdekében álló közjóval is.

A fiatalok gyakran szabadságukat látják veszélyben, amikor egy kapcsolat mellett elköteleződnek. Valójában az elköteleződés teszi az embert szabaddá, függetlenné szeszélyeitől, pillanatnyi hangulataitól, a véletlen szerencsétől. Amikor egy kapcsolat elkezdődik, joggal merül fel a kérdés: hasznos-e nekem ez, illetve használok-e ezzel másnak? Fontos azonban, hogy a hasznosság ne legyen az egyedüli szempont, az élethivatás teljesítése előbbre való. Talán a legnagyobb gondot az okozza, hogy korunk szekularizált világában sok minden megengedett és törvényes, ami azonban nem erkölcsös. Elég csak a többféle „törvényes” párkapcsolatra gondolni, ezek közül azonban csak az egy férfi és egy nő által kötött házasság az, ami a társadalomnak és az egyénnek egyaránt a javát szolgálja. Az ilyen erkölcsi kérdésekben mindig tartsuk szem előtt azt, hogy az Élet Kultúráját szolgáljuk, hivatásunk, hogy „az élet népe és az életet szolgáló nép” (EV 6.) legyünk.

Bíró László a MKPK családreferens püspöke a Magyar Katolikus Családegylet elnöke

© Híreink „Magyar Kurír” forrásmegjelöléssel szabadon felhasználhatók.

Februári szentünk

Szent Balázs
Február 3.
+316 táján

Vincéhez, a vértanú diakónushoz hasonlóan Balázs is a

korai kereszténység azon szentjei közé tartozik, akiknek emlékezete a kultuszban, a névadásban és a népszokásokban figyelemreméltó elevenséggel maradt meg, életükre vonatkozó-

an azonban alig rendelkezünk olyan adatokkal, amelyek történetinek tekinthetők.

Többféle változatban tudósít a legendás Szent Balázs szenvedéstörténete arról, hogy

szentünk örmény születésű volt, és olyan példamutató keresztény életet élt, hogy Szebaszte hívő népe püspökké választotta. Balázs erre a Szentlélek indítását követve visszavonult egy magányos hegyi barlangba, jóllehet tette nem éppen egyezett a kor püspök-eszményével. Innen vezette imádkozva, tanácsokat osztva és gyógyítva a rábízott közösséget. Vadállatok őrizték, háziállatok módjára engedelmessé kedve neki.

Sajnos azonban nemcsak a keresztények ismerték a barlanghoz vezető utat, hanem Agricola helytartó poroszlói is, aki 316 táján még folytatta Szebasztéban azt a keresztényüldözést, amelyet korábban még Licinius

császár rendelt el. Az oroszlanokból, tigrisekből, medvékből és farkasokból álló derék testőrség nem tudott segíteni a remete-püspökön, mert ő ellenállás nélkül engedte, hogy elfogják és Agricola bírói széke elé hurcolják. Mivel Balázst nem bírták hittagadásra kényszeríteni, a szokásos megkorbácsolás után siralomházba került. Mint előbb barlangjában, a börtönben is sok segítséget kérő ember kereste föl. Rabságában sok-sok csodát tett, amelyekről a legendája beszél. Vízbefojtás általi halálra ítélték, de végül is lefejezték.

Hogy a történelmi tények talaján maradjunk, a szentnek széles körben elterjedt kultuszából kell kiindulnunk. Kez-

detben hallgatnak róla az egyébként annyira beszédes görög atyák. Eszerint a Balázs-tisztelet nyilvánvalóan nem közvetlenül a halála után kezdődött. Keleten azonban legkésőbb a 6. századtól, nyugaton a 9. századtól már mint a torokbajok ellen védő szentet tisztelték.

Elterjedt ereklyéinek kultusza is. Így hamarosan föltűnnek Szent Balázs maradványai Tarantóban, St. Blasienben, Mainzban, Trierben, Lübeckben, Párizsban és Raguzában, ahol a város védőszentjévé is lett. Számos templomot szenteltek neki Konstantinápolyban és Rómában egyaránt.

A megbocsátás éltető erő – Gögh Edit pszichiáter előadása Tihanyban

Mi történik egy ember szívében, amikor megbocsát, s mi történik, amikor nem? Fejleszthető-e a megbocsátó képességünk? Javítja-e közösségeink, nemzetünk egészségét a megbocsátás? – tette fel kérdéseit az előadó, a tihanyi bencés apátság Tetőtéri esték című rendezvény-sorozatának.

A megbocsátás azt jelenti, hogy valaki bűnt, sérelmet nem ró föl többé. Aki megbocsát, legyőzi, elengedi a megbántottságból fakadó jogos haragját, bosszúvágyát, s szabad döntésből szeretettel fordul megbántója felé akkor is, ha semmi oka nincs rá; a rosszat jóval viszonzozza. Az igazi megbocsátás sohasem egy pillant műve.

Aki a megbocsátás helyett a megtorlás mellett dönt, önmagát is pusztítja: a sérelem újra és újra visszatér hozzá, s előbb lélekben, majd testben is megbetegíti. A megbocsátás a modern pszichológia és a teológia szerint nem morális gyöngeség, hanem erő, amely segít megküzdenni a stresszel. Komplex feladat, amit mindenki először a családban és szűkebb környezetében sajátíthat el – mutatott rá a szakember.

Felvetődött az esten a kérdés, hogy miért bocsássunk meg annak, aki nem kért bocsánatot. Az előadó rámutatott: a megbocsátásnak nem feltétele a bocsánatkérés. Viszont a megbocsátás megnyilvánulásai bocsá-

natkérésre ösztönözhetik a sérülő felet. Vallási megközelítésben: Isten iránti szeretetből kell megbocsátanunk egymásnak, sőt ellenségeinknek is. Aki vétkezett más ellen, vétkezett Isten ellen is. Ezért a másik ember bocsánatán túl szükségünk van Isten bocsánatára is. Az igazi megbocsátás tehát természetfölötti jellegű.

A szünet utáni nyilvános párbeszédben megfogalmazódott: a megbocsátás képességével Isten egy hatalmas szeretetfegyvert adott az ember birtokába. Ha a megbocsátás élne sok család életében és a társadalomban, boldogabb, békésebb, emberibb lehetne a világ.

Toldi Éva/Magyar Kurír

Februári programjaink

- Február 5 15 óra Szentmise a fatimai Szűzanya tiszteletére. A szentmise után agapé a sekrestyében.
- Február 6 16 óra 30 perctől Rózsafüzér titokcsere a templomban.
- Február 7 19 órától a KATEKUMEN csoport tagjainak összejövetele a plébánián.
- Február 9 18 óra 45 perctől Bibliaóra Siklóson a plébánián.
- Február 10 19 órától Bibliaóra Vokányban.
- Február 12 15 órakor mise Kistótfaluban
16 órakor mise Kisharsányban
- Február 13 16 órakor Óvodás és családós szentmise
- Február 14 19 órakor Testületi ülés a plébánián
- Február 16 19 órától az Új katekumen csoport tagjainak összejövetele a plébánián
- Február 19 19 órától Taizei imaóra a siklósi templomban
- Február 20 11 óra 45 perckor mise Nagytótfaluban
- Február 23 18 óra 45 perctől Bibliaóra Siklóson a plébánián
- Február 24 19 órától Bibliaóra Vokányban
- Február 25 Reggel 7 órakor mise Siklóson (Ezen a napon este nem lesz mise)
- Február 26 16 óra 30 perctől a szeretetláng imacsoport imaórája a templomban.

Februári imaszándékok

Általános szándék (A család):

Hogy a családot a maga igazi valójában mindenki tisztelje, és ismerje el páratlan hozzájárulását az egész társadalom javára.

Missziós szándék (A betegségben szenvedők):

Hogy azokon a missziós területeken, ahol sürgetőbb a betegségek elleni küzdelem, a keresztény közösségek tanúsítani tudják Krisztus jelenlétét a szenvedők számára.

Erd Péter bíboros atya februári imaszándéka:

Hogy minden dolgozni akaró ember megtalálja tisztességes munkáját és megélhetését.



A Siklósi Római Katolikus Egyházközség kiadványa.

Kereskedelmi forgalomba nem kerül.

Felelős szerkesztő:
Dohány Zoltán plébános

www.siklosiplebania.hu